

моята опоритостъ. Веднажъ, когато ме бѣше намѣрила пакъ на-самѣ въ стаята ми, гдѣто ме бѣше заварила дебнешкомъ, помислихъ да попитамъ и нея не ще-ли знае пѣщо за Гюль-Бахаръ.

— Коя е тя Гюль-Бахаръ? рече тя, като устреми пылениитѣ си очи врѣхъ мене.

— Българка е родомъ, рекохъ азъ, съ черни очи, съ коса кестенияна, бѣла е и румяна, съ витка чудесна снага, отговорихъ съ пламнало чувство.

— Ахъ, то ще бѣде тя! извика черкезкията, азъ я знаа, тя е въ конакътъ — ахъ! какво дърдорая азъ? нѣма да ти кажа!

— Азъ приближихъ и скочихъ да я заклевамъ, дано ми каже. Като видѣ любовта ми, пламна тя отъ завистъ и хвана да ме стрѣли съ погледи на адски и злюбни присмивки.

Ахъ, ти я обичашъ! ти я обичашъ, а че да ти я кажа! ти полудѣлъ ли си, кога диришъ отъ менъ таквозъ пѣщо, или пъкъ ще бѣда азъ луда да ти го открия?

На-пусто отидоха всичкитѣ ми молби. Тя изхвъркна отъ стаята ми, и се смѣеше кѣто сапана.

На сутринята, тя ме намѣри пакъ и ми каза, че ще ми обади, но само ако престана да я мразя и да я отблъсквамъ. Азъ и него направихъ, — по тя ме излъга и пакъ ми не каза нищо.

Мене, сѣкашъ, че ме улови полуда. Напустнахъ длъжноститѣ си и ходѣхъ непрестайно изъ Цариградъ, не ще-ли я срѣщна негдѣ, или не ще-ли се науча пѣщо за нея. О, и каква добра честь имахъ!

Единъ-денъ, като се връщахъ отъ Галата по мостътъ, отъ-веднажъ зачухъ че ме вика отъ единъ кола пѣкактвъ женски треперливъ гласъ: „Мустафа! Мустафа!“